

KŁYKIEĆ (1) *sb m*

N sg kłyki(e)ć.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

Kostka palca uwypuklająca się przy zaciśnięciu dłoni w pięść; condylus Calep, Cn: Condylus – Kłikiec, pięfzcz. Calep 237a.

MM